

og nu kommer jeg altsaa ind paa Nabofælledernes Omraade og skal tale om Østerfælled, hvis Formanden vil tillade mig dette, skjønt det ikke er den ærede Kultusminister, der truer den. Jeg vil da sige, at den Udvikling, som Byen i den sidste Tid har faaet øst for Strandveien mellem Raskbrænderierne og Strandveien, er overordentlig stor og større end de fleste selv indfødte Kjøbenhavnere maaste vide. Men denne store Befolknings vil ogsaa meget snart trænge til at faae en fri Tumleplads for sin Ungdom, for Spadserende, Folk, der ville tage i Skoven, ligge paa Landet efter deres fattige Veilighed osv., og dertil passer Østerfælled og ikke Blegdamsfælled. Men saa er der en ganske anden Side, hvorfra jeg endnu et Øieblik vil betragte denne Sag. Det er et Punkt, som jeg bestandig beffjæstiger min Tanke meget med, og jeg tillod mig ogsaa i Fjor at drage det frem, da Arkivolven var til Behandling, men det passer ogsaa særlig godt i dette Tilfælde. Det er Spørgsmaalet om Danmarks Decentralisation, en Tanke, som jeg mener hører til de aller vigtigste og allerfrugtbareste Tanker for vor hele Fremtid. Jeg mener, som jeg allerede ved den anden Veilighed som sagt tillod mig at udvise, at der er en forholdsvis stor Landsdel indenfor vort begrænsede Omraade, som i høi Grad trænger til en Udvikling, og som ikke vil faae den, før man skaffer et Dannelsesmidtpunkt i denne Landsdel. Det er Sjælland, jeg tænker paa, og jeg tænker naturligvis paa en højere Dannelsesanstalt, uden at jeg vil benævne den med noget bestemt Navn eller anwise nogen bestemt Retning for den. Kun vil jeg sige dette, at hvis det høie Thing nu giver sit Samtykke til, at denne Lov bliver gennemført, vil der for det medicinske Studium i Kjøbenhavn være offret saa overordentlig store Summer, at der vil være meget lidt Udsigt til, at vort Samfund for det Første vil gjøre Noget for Oprettelsen af en medicinsk Skole i Sjælland. Men jeg tror, at en medicinsk Skole i Sjælland netop kunde være den første Begyndelse til den Institution, som jeg mener hører Fremtiden til, maaste i Forbindelse med et eller flere af de andre begrænsede naturvidenskabelige Fakultet. Jeg tror, at det kunde være hensigtsmæssigt netop som den første Spire til en saadan Indretning, som jeg tror, at vi trænge til baade for vort Samfunds Skyld i det Hele taget og for den Landsdels Skyld, som jeg særlig nævne. Jeg tror, at dette Spørgsmaal vilde paa en uheldig Maade blive præjudiceret, hvis man løste det i Overensstemmelse med det Forslag, som nu ligger

paa vort Bord. Naar man saa tilsidst vil spørge mig: Vil Du da have, at Frederiks Hospital skal blive paa sin daarlige Grund under sin mangelfulde, hundreedaarig gamle Indretning, som den høitærede Kultusminister udviklede for os, saa vil jeg sige, at jeg naturligvis ogsaa ønsker en Udvikling her, og at jeg overmaade gjerne vilde anwise en anden Plads, som kunde bære et nyt Frederiks Hospital, som bedre svarede til Tidens Fordringer. Men jeg tror, at den Afvisning, som Spørgsmaalet om et andet Sted foreløbig har fundet — som vi kunne se af Motiverne, have de Sagkyndige først efter en Del Betænkkelighed erklæret, at der ikke var andet Sted at faae uden netop Fællederne — at denne Afvisning er lidt for hurtig. Jeg tror, at her gjælder det gamle Ord: Leder, saa skulle I finde, og jeg skal da tillade mig at fremføre, hvad min foreløbige Leders har henvist mig til. Jeg vil dog sige, at allerførst er det mig ikke ganske klart, at man behøver at flytte Hospitalet, og jeg ser jo da ogsaa, at de Sygkyndige endnu for 7 eller 8 Aar siden vare af den Mening, at man kunde bygge paa den forhaandenværende Grund; men, naar man dengang kunde nære disse Ansuelser, kan jeg dog ikke tro, at det skulde være saa aldeles absurd og umuligt at tage denne Tanke op igjen, og jeg veed ikke heller, om der ikke til en vis Grad — til at udtale noget Bestemt derom er jeg dog altfor lidt bygningskyndig — skulde kunne raades Bod paa den mangelfulde Grund, derved at man gravede noget dybere og erstattede noget af den opfyldte Grund med bedre Grund, som man førte derhen. Jeg kan ikke tro, at dette Forslag skulde medføre saa ganske uoverkommelige Vanskeligheder, og derhvs er det jo et saa stort Terræn, Frederiks Hospital nu indtager, at der godt synes jeg maatte kunne være Tale om en succesfuld Ombygning deraf. Hvis man imidlertid endelig vil forlade Stedet, saa vil jeg dog sige, at der foruden de to store Fælleder, som jeg allerede har omtalt, og som jeg aldrig kan give mit Samtykke til blive ødelagte for den kjøbenhavnske Befolkning, er en tredje Fælled, der ligger lidt mere i Baggrunden, nemlig den saakaldte Damfælled. Den ligger hen imod Nørrebro, Guldbergsgade — om man ellers kjender den Gade — fører ud derimod, og hvad Veligheden angaar, da ligger Damfælled altsaa ligesaa bekvemt som Blegdamsfælled for den største Del af Byen, ligesom dens Territorium er saa stort, at jeg tror, at selv et Hospital efter Nutidens Fordringer maatte kunne finde